

МИЛОРАД ПАВИЧ
ЗА АВТОРА НА ТАЗА КНИГА
АВТОБИОГРАФИЯ

Превод от сръбски: Христиана Василева, 1999

chitanka.info

Аз съм писател от вече двеста години. В далечната 1766 година един Павич е публикувал в Буда своя стихосбирка и оттогава се смятаме за писателска фамилия.

Роден съм през 1929 година на брега на една от четирите райски реки в 8 и 30 сутринта под знака на Везни (втори знак — Скорпион). Змия според хороскопа на ацтеките.

За първи път ме бомбардираха, когато бях на 12 години. За втори път — когато бях на 15 години. Между тези две бомбардировки се влюбих — също така за първи път, и под германска окупация научих принудително немски. Крадешком обаче научих и английски от един господин, който пушеше ароматен тютюн за лула. В същото време за първи път забравих френски (после го забравих още два пъти). Най-сетне, в един кучкарник, където се озовах, бягайки от англо-американските бомбардировки, един руски офицер емигрант започна да ми преподава руски от стихосбирките на Фет и Тютчев. Нямаше други руски книги. Днес мисля, че ученето на езици беше своеобразното ми претворяване в различни омагьосани животни.

Обичал съм двама Йоановци — Йоан Дамаскин и Йоан Златоуст (Хризостом).

Много повече любви съм изживял в своите книги, отколкото в своя живот. С едно изключение, което продължава още. Нощем, докато спя, ми се лепи сладко и по двете бузи.

До 1984 година бях най-нечетеният автор в своята страна, а оттам нататък — най-четеният.

Написах роман във вид на речник, друг — във формата на кръстословица, трети — във вид на воден часовник и четвърти — във вид на ръководство за гадаене по картите таро. Старал съм се колкото може по-малко да преча на тези романи. Смятам, че романът е рак. Живее от своите метастази. От ден на ден все по-малко съм автор на собствените си книги и все повече — автор на бъдещите, които може би никога няма да напиша.

За мое удивление книгите ми досега са преведени 66 пъти на различни езици. Накратко, аз нямам биография. Имам само библиография.

Френските и испанските критици отбелязаха, че съм първият писател на ХХІ век, макар че живях през ХХ век, когато трябваше да се доказва невинността, а не вината.

Най-големи разочарования в живота са ми донесли победите. Победите не могат да се изплатят.

Знаех, че не бива да докосвам живите с ръката, с която насън съм докосвал мъртъвци.

Никого не съм убил. Но мен ме убиха. Много преди смъртта. За моите книги би било по-добре да им е автор някой турчин или германец. Бях най-известният писател на най-омразния народ в света — сръбския.

Мисля, че Бог ме е осенил с безкрайна милост, като ми е дарил радостта от писането, но в същата мяра ме е и наказал тъкмо заради тази радост.

XXI век за мен започна в Белград под бомбите на НАТО от 1999 година.

Милорад Павич

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.